„Met uw volkomen rechtvaardige en juiste recensie van dat prulboek „Liefdes-mysterie" in uw blad van heden. Alle andere couranten, waarin ik gewoon ben te adverteeren, hebben het boek opgehemeld. Ze hebben de waarheid niet durven zeggen uit vrees mij, een van hun beste adverteerders, te mishagen. Alleen „De Komeet" maakt hierop een prijzenswaardige uitzondering."

„Maar mijn waarde heer," opperde Evertsen verwonderd, „is het niet een weinig zonderling dat u zoo ongunstig over een boek spreekt, dat ge zelf uitgeeft."

De boekhandelaar keek onderzoekend de kamer rond, alvorens te antwoorden. „Wij kunnen hier toch niet worden beluisterd, hoop ik? De muren hebben tegenwoordig ooren, zooals je weet," zeide hij. „Welnu, luister, mijnheer Evertsen. Ik ken u al zoo lang en ik weet, dat wat ik meedeelen zal, door u niet verder zal worden verteld."

„Natuurlijk!"

„Nu dan! Gij kunt niet begrijpen dat ik zoo ongunstig over een boek spreek, dat ik zelf uitgeef. Het zal u echter duidelijk worden als ik u meedeel, dat ik voor de uitgave van die mooie „Liefdes-mysterie" betaald word, heel goed betaald word. Dat is de reden waarom mijn naam verbonden is aan zulk knoeiwerk!"

Evertsen wierp een vluchtigen blik op het scherm, waarachter de schrijfster verborgen zat, het schudde zichtbaar heen en weer, en hij meende een onderdrukten kreet te hooren.

„Ook mij behaagde het boek niet geheel en al," zeide hij.

„Dat is warempel geen wonder, zou ik zoo zeggen. En dan heb je nog niet eens het ergste onder de oogen gehad. Je hadt het origineele manuscript eens moeten zien. Het schrift, de stijl, de taal, daar deugde letterlijk niemendal van. Ik kon het zoo onmogelijk aan den zetter geven en heb het door den corrector geheel moeten laten herzien. Toen ik daarna proef stuurde aan den auteur — een vrouw, wel te verstaan — was ze woedend over de vele veranderingen. Ik schreef haar echter dat ik het zoo zou laten drukken en niet anders, of zij moest zich maar van een anderen uitgever voorzien. Wat denk je wel dat ik ontvangen heb voor de uitgave van dit boek vol nonsens?"

„Dat kan ik niet raden."

Het scherm schudde heviger dan te voren.

„Vijfduizend gulden en al de onkosten van drukken enz. betaald. Natuurlijk wist ik dat de bladen, waarin ik voortdurend adverteer, het boek gunstig zouden beoordeelen. Niettemin geloof ik dat het wel vijfduizend gulden schade doet aan mijn naam. Ik zou ten minste geen tweede boek van dezelfde schrijfster willen uitgeven al kreeg ik tienduizend gulden. Wie het eigenlijk geschreven heeft, weet ik niet. Ze teekende zichzelf „Een twintigjarige," maar ik wil wedden om een tientje dat het de een of andere oude tang is met meer geld dan hersenen, en . . . ."

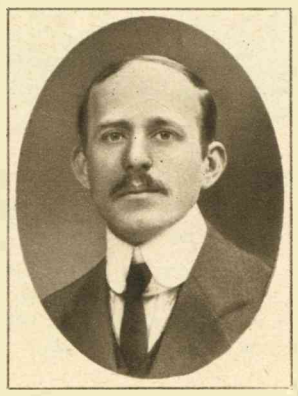
Het scherm viel met een kletterenden smak op den vloer en de verwonderde uitgever zag een vrouw voor zich kokende van woede.

„Ik... ik ben de schrijfster van het boek," schreeuwde zij.

„Dan heeft u het genoegen gehad mijn ongehuichelde meening daarover te leeren kennen," antwoordde de boekhandelaar koel, nam zijn hoed af, boog en verliet met een „Goedendag" de kamer.

Dr. A. W. VAN RENTERGHEM.

C. D. VAN DE WAAL.

Dr. A. W. VAN RENTERGHEM te Amsterdam hoopt den 9en Juni zijn 70sten verjaardag te vieren. In 1866 tot officier van Gezondheid bij de Kon. Marine aangesteld deed hij na een vijfjarig verblijf in Oost-Indië in 1872 examen voor medicinae doctor. In 1877 verliet hij met het diploma van arts den Militairen dienst. In 1887 stichtte hij met Dr. v. Eeden het Instituut Liebeault, de bekende inrichting ter behandeling van zenuw- en zielszieken. — Op den 8sten Juni hoopt de heer C. D. VAN DE WAAL, Spoorwegambtenaar S.S. te Utrecht zijn 25-jarige ambtsvervulling te herdenken.

Evertsen keek naar het andere scherm, terwijl de dame weder plaats nam. Hij zag dat dit ook schudde; hij hoorde tevens een onderdrukt proesten en benijdde zijn vriend, die in de gelegenheid was, zij het dan op onderdrukten toon, zijn lachlust uit te vieren.

„Ik vrees, dat dit onderwerp zeer pijnlijk voor u geweest is," zeide hij tot zijn bezoekster. „Maar geloof mij, ik was onmachtig om hieraan . . ."

„Ja, ja! Ik weet het! Ik zou niet gaarne de opmerkingen van dezen zelfzuchtigen schurk hebben gemist. Ik denk er niet aan u langer lastig te vallen over de recensie van mijn boek, mijnheer . . . met wien heb ik het genoegen?

„Mijn naam is Evertsen."

„Welnu mijnheer Evertsen, ik heb thans geleerd dat ik niet schrijven kan, ik denk er dan ook niet meer aan een poging daartoe aan te wenden. Maar dat moet ik u toch opmerken en ik hoop dat u het mij niet zult ten kwade duiden, dat u beter doet het boek van een nieuwen auteur te lezen, alvorens gij het veroordeelt. Een loffelijke oordeeling, hoe gematigd dan ook, zal den schrijver aanmoedigen, terwijl een hardvochtige en algeheele veroordeeling van zijn werk door een criticus, die zich niet eens de moeite getroost dat werk te lezen, het leven van menig jeugdigen en armen schrijver heeft verbitterd, neen, gebroken. Goeden dag!"

Het volgende oogenblik was ze vertrokken en Evertsen ontving een vriendschappelijken slag op den schouder.

„Zeg, ouwe jongen! dat heb je'm goed geleverd! Dat kan ik je nooit terugbetalen!"

„Meen je 't heusch? Des te beter! Je kunt ondertusschen haar laatste woorden in je ooren knoopen. Je had wel wat genadiger in je critiek mogen zijn!"

Blanken antwoordde echter, dat Evertsen hierover niet kon oordeelen, omdat hij het boek niet gelezen had, en dat hij geschreven had volgens zijn overtuiging.

* * *

Twee maanden later, eenige dagen voor zijn huwelijk met Evertsen's zuster, bracht Blanken zijn tante een bezoek om haar over zijn plannen voor de toekomst te spreken.

De oude dame zette haar bril op, ging naar haar schrijfbureau en haalde daaruit een vel papier.

„Leo," zeide ze, „ik beloofde je bij je huwelijk tienduizend gulden, maar hier heb je een cheque voor het dubbele bedrag. Jouw courant beoordeelde mijn boek niet bijzonder gunstig, maar aangezien ik niet meer schrijf, vergeef ik 't je en dit is mijn vredesoffer!"

Blanken was in de wolken en bedankte zijn tante hartelijk.

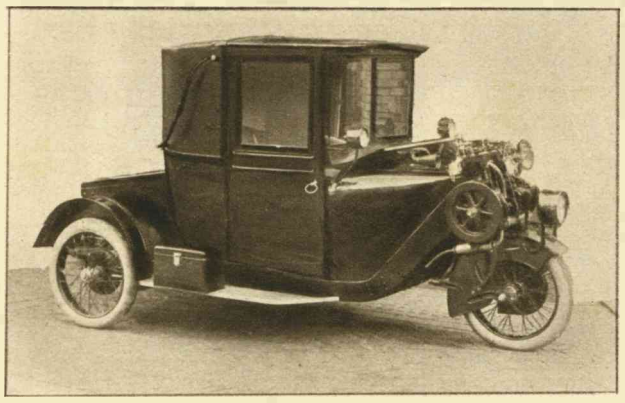
„Maar waarom heeft u besloten om niet meer te schrijven, tante?" vroeg de huichelaar.

„O, ik heb daarvoor mijn bijzondere redenen. Wij hebben allen onze geheimen is 't niet?"

„Dat is zoo!" antwoordde hij met overtuiging, terwijl hij glimlachte. Hij nam hierop afscheid van zijn tante, vast besloten „ zijn geheim veilig te bewaren."

Vervolg van pag. 362 „Kleine Automobielen".

stel banden wordt gedaan, heel verschillend is. Hierbij wordt natuurlijk gedacht, dat de eigenaar zelf den wagen bestuurt en geen chauffeurs in dienst erbij heeft. Trouwens het idee van 'n kleinen wagen is al niet, dat daarvoor garage, chauffeur enz. disponibel zij. De kleine wagen is voor buitenwonenden, om zich dagelijks mee naar de stad te begeven, of omgekeerd, waar zij hunne drukke kantoorbezigheden hebben. Gaan deze menschen met den trein, dan derven ze de buitenlucht voor 'n flink deel van den vollen dag. Gebruiken ze daartoe 'n kleinen wagen, dan genieten ze iederen dag vóór en ná het werk van wat buiten en frissche lucht. Voor hen, die geregeld de kleinere plaatsen moeten bezoeken, waar niet iedere sneltrein stopt, is 'n kleine wagen 'n uitkomst, omdat hij er tweemaal meer mee kan doen dan anders. Wat de menschen bij het berekenen van treinverbindingen altijd vergeten is de tijd, dien ze noodig hebben van het station naar de plaats van hunne bestemming, en de afhankelijkheid van den treinenloop. Van Amsterdam gaande naar Haarlem, Leiden en den Haag per kleinen wagen, breng ik in alle plaatsen m'n noodige zakenbezoek, verwijl onderweg nog in Lisse of Hillegom, en lunch om 1 uur in den Haag, als ik om 9 uur uit Amsterdam vertrokken ben. Dat doe je met géén trein! Daarbij versuf je in 'n trein en blijft achter 't stuur je geest frisch als 'n hoen. En dit voorbeeld gaat voor 'n massa trajecten in ons land op. 'n Ander voorbeeld. Een mijner kennissen heeft 'n kantoor te Leiden, en 'n kantoor in den Haag. Vroeger ging hij met den trein, en kwam dus zelden of nooit buiten. Het was van den trein in de tram en van de tram in den trein. Nu heeft hij 'n kleinen wagen; hij vertrekt om 9 uur uit z'n woning bij de Hollandsche spoor in den Haag en is dan, zonder zich te haasten om halftien op z'n kantoor in Leiden, dus even snel als met den trein. Iederen morgen geniet hij zoodoende van den prachtigen weg door het Haagsche Bosch en langs de Wassenaarsche buitens en 's middags tuft hij terug en geniet er weer van. In den Haag gekomen nemen opnieuw de bezigheden op z'n kantoor aldaar hem in beslag. Een

Phänomobil. Coupé-cabriolet.

druk leven? Zeker, maar hij zegent den kleinen wagen, die hem nóóit in den steek laat. Gebeurt er 's morgens eens wat in den Haag, dan verliest hij géén uur door 'n kwartier oponthoud, omdat z'n trein weg is. Zijn geval is, lijkt mij, verre van 'n uitzonderingsgeval!

Ten slotte nog 'n woord over 'n ander soort kleine wagens: de driewieler. In ons land loopen er twee, de Cyclonette en de Phänomobil. Beide beginnen zich in veler sympathie te verheugen. Ook deze zijn met elk soort carosserieën er op te krijgen. Wat bouw en vorm betreft staan ze buiten den klein-auto en den cycle-car; ze vormen een geheel apart type. Ook van deze wagens zijn de bedrijfskosten gering te noemen. Het voordeel is, dat ze ook met drie en vier zitplaatsen te krijgen zijn en er niet alleen twoseaters van gebouwd worden. Dit laatste valt echter buiten het doel dat wij met dit artikel beoogen. Echter is de gemakkelijke behandeling voor den leek eveneens van belang.

Een vraag, die men mij ook deed, rest nog te beantwoorden: die naar het risico van bandenpech.

De meeste hedendaagsche wagentjes hebben afneembare wielen, waarvan er een als reservewiel bij de uitrusting van het wagentje behoort. Door het geringe gewicht der wagentjes en de minder hooge gemiddelde snelheid (die een maximum van 65 KM. zelden te boven gaat) is bij niet te wild rijden, de bandenslijtage tot een minimum gereduceerd. Er zijn voorbeelden dat banden 15.000 KM. en meer meeliepen. Maar zelfs dit hooge rendement als uitzondering beschouwend, is 'n band die tusschen de 8.000 à 10.000 KM. meeloopt geen uitzondering meer. Door afneembare velgen of afneembare wielen is eveneens het gevaar voor tijdverlies uitgeschakeld. In ongeveer vijf minuten is zelfs, zonder je handen vuil te maken, het werk gedaan.

Ik hoop, dat deze simpele uitlegging iets tot de welverdiende populariteit van den kleinen wagen heeft mogen bijdragen. Zelfs op onze niet bij uitstek goede wegen doen ze best hun werk en zullen ze voor menigeen 'n nuttig en practisch vervoermiddel blijken, de kleine snuiters!

Tom Schilperoort

De visschers, bezig met de vletten in gereedheid te brengen voor de ansjovisvangst.

Het doppen der netten. *(foto's Reekers).*

ZEEBANKET. „En om nu die stip van zegen juist uit te vinden, in den mist, den killen regen, dat is geen kinderwerk". Wisselvallig bedrijf, de visscherij! Nauwelijks is de haringvangst op de Zuiderzee beëindigd, en klinkt de mare door 't land „De eerste ansjovis te Bergen op Zoom binnengebracht", of de Zuiderzeevisschers kijken hun want na, om de netten te kunnen schieten, zoodra de zilveren vischjes de „Waschtobbe" (Zuiderzee) gaan intrekken. Wat een bedrijvigheid geeft de „sjovis" aan de Zuiderzeeplaatsen in de maanden Mei en Juni, vooral, als de vangsten ruim zijn, en de netten, zooals in 1890. bijna bezwijken onder 't zilver der zee, de kostbare kleine ansjovis. Een aardig gezicht: de vloot zee te zien kiezen. Statig- langzaam, voortgedreven door een zacht lentekoeltje, drijven de schuiten de strekdammen uit, om zich, zoodra ze op de wijde watervlakte zijn gekomen, her- en derwaarts te verspreiden. Om... als 't kan, een gelukkig plekje te vinden... Zóó druk is in de „vette jaren" deze visscherij, dat op sommige gedeelten der z· geen plekje met netten onbezet is. Botters, tjalken, vletten, ja, allerlei soort vaartuigen nemen bij een goed jaar aan de vangst deel, want dan is er geld te verdienen. Zoo is het wel voorgekomen, dat vangsten per keer van 50.000 stuks geen zeldzaamheid waren. En als dan de marktprijs f 10.— per duizend is, dan brengt de visscher zoo'n morgen f 500 binnen. Leuk gezicht als al die schuiten dan gemeerd liggen langs de kade, en jong en oud bezig is met „doppen": de kleine blanke vischjes uit de netten te trekken. Een geduld-werkje, maar U begrijpt lezer(es) een prachtwerk voor den visscher: het loon voor zijn arbeid! Dan leeft de visschersbevolking op, als de „sjovis goed is." Taanders, scheepstimmerlieden, zeilenmakers, nettenhandelaars,... allen maken goede zaken. Dan heerscht er vroolijkheid in de eenvoudige visschersplaatsen. Dit jaar zijn tot dusver, jammer genoeg, de vangsten nog zeer onbevredigend, en de prijzen laag. Laten we echter hopen, dat spoedig de „sjoof" in dichte scholen door de Noordzee-gaten komt binnentrekken, zoodat weldra ruime vangsten geboekt kunnen worden door den visschersman, die het wel van noode heeft. D.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.